

SASTAVOM

Drugi tekst serijala „Sigurna kuća“: različiti modeli smještaja žrtava obiteljskog nasilja

Kuće koje zaista život znače

Dinka Premužić

18.09.2025.

Foto: Mart production (pexels.com)

U novinarsko – istraživačkom projektu „Sigurna kuća“ Dinka piše o nastanku i razvoju sigurnih kuća kroz institucionalne i nevladine okvire, o njihovoj svrsi i ulozi u postojećem zakonskom okviru te o situaciji na terenu u kojoj stotine žena i djece koriste sigurne kuće kao jedino mjesto koje im osigurava osnovnu zaštitu života. Serijal će se sastojati od pet tekstova, a pred vama je drugi tekst.

Iako su podaci o nasilju u našoj zemlji alarmantni, [imamo 26 skloništa](#) tzv. sigurnih kuća za žrtve obiteljskog nasilja. Prema [Izvješću Pravobraniteljice za ravnopravnost spolova](#) za prošlu godinu (str.90-140), koje se bazira na podacima MUP-a, zabilježen je porast kaznenih djela nasilja u obitelji za 8,8 posto, a broj žrtava porastao je za 14 posto u odnosu na isto razdoblje 2023 godine. U 2024. godini je, prema istim podacima, [ubijeno 18 žena](#), dvostruko više nego godinu dana ranije kada ih je ubijeno devet.

Statistički podaci i općenito problematika rodno uvjetovanog nasilja naći će se pod reflektorima medija kada se dogodi posebno brutalno zlostavljanje žene ili djece i/ili femicid. Ili će se o tome razgovarati na prigodan dan kao što je Međunarodni dan borbe protiv nasilja nad ženama, koji obilježavamo 25. studenog. Mnogi političari i političarke te predstavnici/e institucija obilježiti će taj dan izjavama o suzbijanju nasilja, a na trenutak, fokus će biti i na udrugama koje rade na zbrinjavanju žrtava ([1,2,3,4](#)).

Različiti modeli smještaja i pomoći ženama koje su pretrpjele nasilje

No, nasilje se događa svakodnevno. Još 2019. godine MUP je pokrenuo projekt [„Kalendar nasilja“](#). Radi se o dnevnoj, mjesečnoj i godišnjoj evidenciji koja obuhvaća broj kaznenih djela obiteljskog nasilja, broj ubijenih žena (*femicida*), posebno onih ubijenih od strane bliskih osoba te pruža uvid u statistiku nasilja u obitelji po županijama i promjenu trendova u odnosu na prethodne godine. **Samo tijekom prosinca prošle godine prijavljeno je više od 200 kaznenih djela nasilja u obitelji.**

Iz Ministarstva rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike odgovorili su nam da se osnivanjem novih šest skloništa na području Krapinsko-zagorske, Koprivničko-križevačke, Ličko-senjske, Virovitičko-podravske, Požeško-slavonske i Dubrovačko-neretvanske županije zadovoljio uvjet regionalne pokrivenosti budući da **skloništa za žrtve nasilja u obitelji sada postoje u svim županijama u Republici Hrvatskoj**. Ukupni smještajni kapacitet je 402 kreveta, u donjoj tablici je prikazan raspored prema županijama.

Županija	Kapacitet kreveta
Grad Zagreb i Zagrebačka županija	99
Šibensko-kninska	10
Zadarska	11
Splitsko-dalmatinska	12
Vukovarsko-srijemska	20
Primorsko-goranska	49
Varaždinska	17
Bjelovarsko-bilogorska	16
Osječko-baranjska	20
Međimurska	7
Krapinsko-zagorska	15
Koprivničko-križevačka	14
Virovitičko-podravska	11
Dubrovačko-neretvanska	8
Požeško-slavonska	12
Ličko-senjska	8
Karlovačka	25
Brodsko-posavska	12
Sisačko-moslavačka	20
Istarska	16
UKUPNO	402

Također, pisano su nam potvrdili da svi pružatelji socijalne usluge smještaja u kriznim situacijama moraju posjedovati rješenje o ispunjavanju mjerila za pružanje socijalnih usluga. Odnosno, licencu koju, sukladno odredbama Zakona o socijalnoj skrbi, izdaje nadležni ured jedinice područne (*regionalne*) samouprave. Skloništa su u svom djelovanju samostalna uz obvezu poštivanja svih zakonskih odredbi kojima se propisuje rad pravnih osoba sukladno važećim zakonskim propisima. **Pritom, prema dobivenom odgovoru, naglašavaju da svi pružatelji usluge smještaja za žrtve nasilja u obitelji su dužni u svom radu poštivati i pravila struke, osobito u dijelu odnosa prema korisnicima te zadovoljavanja njihovih životnih potreba u vrijeme pružanja usluge smještaja.**

U slučaju bilo kakvih pritužbi vezano uz nepravilnosti u radu skloništa nezadovoljne građanke/i, odnosno korisnice/i usluga skloništa, mogu uputiti prigovor Ministarstvu rada, mirovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike uz navođenje podataka o pružatelju usluge smještaja. **Tada inspekcija izvršava nadzor te, u slučaju utvrđenih nepravilnosti, nalaže mjere za otklanjanje istih.** Inspekcijski nadzor može se provoditi kao izvanredni, redovni i kontrolni, a obavljaju se nenajavljeno, neovisno o kakvom nadzoru je riječ.

U Hrvatskoj postoje tri osnovna modela smještaja i pomoći ženama koje su pretrpjele nasilje: javne sigurne kuće, nevladine sigurne kuće, te vjerska skloništa. Iako im je zajednički cilj – zaštita žrtava i pružanje pomoći ugroženim skupinama – između njih postoje razlike u pristupu, organizaciji i vrijednosnim okvirima. Osim toga, imaju različitu strukturu, pravni status, način rada i ciljne skupine.

Razgovarale smo s predstavnicama sva tri modela sigurnih kuća koje su nam pojasnile sličnosti i razlike u načinu funkcioniranja te što one znače za same žrtve nasilja.

Sigurna kuća kao javna ustanova socijalne skrbi

[Dom za djecu i odrasle žrtve obiteljskog nasilja „Duga – Zagreb“](#) javna je ustanova, što znači da se nalazi u sustavu socijalne skrbi. Godine 2005. započinje s radom savjetovalište, dvije godine kasnije sklonište, a 2009. godine tretmanski centar za počinitelje nasilja u obitelji. **Opisana trosmjernost u djelovanju jedinstven je primjer u Hrvatskoj, imajući u vidu da se radi o ustanovi socijalne skrbi.** A od ove godine pokrenuli su i novu socijalnu uslugu – organizirano stanovanje. U sklonište

kapaciteta 25, iznimno 28 osoba (*kombinirano odrasli i djeca*) mogu se primiti isključivo žrtve obiteljskog i partnerskog nasilja, a za prijem je potrebna procjena nadležnog centra za socijalnu skrb ili policije ako se radi o hitnom slučaju.

Kako nam je pojasnila ravnateljica **dr.sc. Željka Barić** u sklonište se prema principima rodne ravnopravnosti mogu primiti žrtve oba spola, no činjenica je da **zaštitu u skloništu traže uglavnom žene žrtve nasilja koje se boje za vlastiti život**. Muškarci koji su izloženi nasilju u obitelji, najčešće se suočavaju s vrstom nasilja koja ih ne dovodi u stanje straha za vlastiti život. U domu je do 2023. godine bilo smješteno 10 muškaraca žrtava obiteljskog nasilja, a počiniteljice nasilja bile su bračne ili izvanbračne partnerice i u jednom slučaju supruga i sin.

Inače, od 2007. do 2024. smještaj je pružen 1461 žrtvi nasilja, odnosno 626 odraslih osoba (*526 žena i 10 muškaraca*) i 835 djece, a boravak u skloništu besplatan je za korisnice i korisnike te je u potpunosti financiran iz proračuna Grada Zagreba, kao i plaće zaposlenica/ka. **Smještaj za žrtve moguć je u bilo koje doba dana i noći, radno vrijeme je 0-24, radi se u smjenama i organizirana su dežurstva**. Na odjelu smještaja stalno je zaposleno deset osoba te je kao vanjski suradnik zaposlen odvjetnik.

Kako ističe ravnateljica **dr.sc. Željka Barić** „u svrhu zaštite adresa je tajna, postoje blindirana vrata, kao vanjski suradnici angažirani su 24/7 zaštitari i koristi se video nadzor. Dom je osiguran s 16 vanjskih kamera, deset unutarnjih kamera te postoji tipkalo za dojavu opasnosti. Ono je fiksno u svakoj sobi i mobilno za zaštitare. Korisnice kod dolaska dobivaju karticu s novim brojem mobitela koji mogu dati osobi /osobama od povjerenja. Kod svakog izlaska iz skloništa, potrebno je zapisati kamo se ide i kada se planira povratak. Ako korisnica kasni pola sata, zovemo ih da vidimo je li sve u redu. Ako se ne javljaju dva puta – obavještavamo o tome policijsku postaju kojoj teritorijalno pripadamo.“

Prilikom smještaja korisnica potpisuje ugovor s Domom u kojem se, osim obveza obje strane, navodi i duljina boravka te obavezna aktivna suradnja. Ako dolazi do prekršaja ugovornih obveza, izdaje se opomena, a ugovor se može i raskinuti.

Postoje i pravila kućnog reda za život u skloništu, a žene ih se moraju pridržavati zbog osobne sigurnost i sigurnosti svih drugih žena te zaposlenika/ica u skloništu. To se prvenstveno odnosi na zabranu kontakta s počiniteljem nasilja bilo kojim kanalom komunikacije, od strane žene ili djece. Kontakt je moguć samo radi ciljanih situacija i to pod nadzorom Zavoda za socijalni rad.

Problem predstavlja i potencijalno otkrivanje adrese skloništa ili fotografiranje sebe ili drugih žena i njihove djece ili zaposlenika te objavljivanje tih slika na društvenim mrežama. Između ostalog, kršenje sigurnosnih mjera može biti razlog za otkaz smještaja, nakon čega se uglavnom organizira premještaj u drugo sklonište i daje se druga šansa.

„Tijekom boravka u skloništu, svim žrtvama, odraslima i djeci pruža se psihosocijalna pomoć i nastoje se osigurati uvjeti za samostalan život izvan ustanove. Radi se sigurnosni plan i izlazak bi trebao biti dobrovoljan kad je žrtva dovoljno osnažena da može ispoštovati ciljeve koje je postavila“, objašnjava ravnateljica.

Ostale usluge koje Dom Duga Zagreb pruža

U sklopu Doma djeluje Savjetovalište za žrtve obiteljskog nasilja u kojem radi šest vanjskih suradnika (*jedna psihoterapeutkinja, jedna psihologinja, tri socijalne radnice i jedan odvjetnik*), a ukupno savjetovanih žrtava od 2005. do 2024. godine bilo je 10. 947 (*80 posto žene*). [Savjetovalište](#) besplatno pruža usluge putem telefona, elektroničke pošte, a moguć je i osobni dolazak.

Dom Duga – Zagreb specifičan je po Odjelu psihosocijalnog tretmana počinitelja nasilja u kojem su za stalno zaposlene tri osobe: dvije socijalne radnice i jedna psihologinja. Oko 90 posto troškova za hladni pogon i plaće financirano je iz Proračuna Grada Zagreba, a preostalo financira Ministarstvo pravosuđa i uprave.

„Bitno je naglasiti da tretman nije dobrovoljan za nasilnike/ice, presuđuje ga sud i traje do šest mjeseci. Sudska rješenja proizlaze iz Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji (*zaštitna mjera*) ili iz Kaznenog zakona (*sigurnosna mjera*). **Uvijek se radi o obiteljskom nasilju, bez obzira tko ga je počinio.** U slučaju neodazivanja počinitelja/ice na tretman o tome se obavještava sud, koji obavještava policiju, koja fizički privodi počinitelja/icu na tretman. U slučaju prestanka dolaženja na tretman koji još nije završen, istim redoslijedom se o tome informira nadležne institucije. Nakon toga policija privodi počinitelja/icu pred sud koji mu/joj izriče težu kaznu“, ističe ravnateljica.

U odjelu za psihosocijalni tretman se provodi individualni i grupni rad te se ostvaruje kontakt i sa žrtvama nasilja. Po završetku tretmana provide se **tri vrste evaluacije:**

- Evaluacija od strane polaznika po završetku tretmana (*većina polaznika sudjelovanje u tretmanu ocjenjuje korisnim u smislu ispunjenosti očekivanja*)
- Evaluacija od strane žrtve po završetku tretmana (*kontakt sa žrtvama odmah po završetku tretmana donosi podatke koji upućuju na značajnu promjenu u ponašanju kod polaznika u smislu poboljšane komunikacije*)
- Evaluacije od strane voditelja 6 mjeseci nakon završenog tretmana (*podaci su dobiveni u telefonskom kontaktu sa žrtvama i počiniteljima odvojeno, te se ne odnose na službene podatke u smislu procesuiranja i sankcioniranja nasilnog ponašanja počinitelja koji su završili tretman; zabilježi se 7% – 10% ponavljanja nasilja u obiteljima onih počinitelja koji su završili tretman*)

Tijekom godine na tretman prosječno se uputi 60 do 80 počinitelja/ica nasilja. **U razdoblju od 2009. do 2024. godine Domu Duga je upućeno 1.490 osoba, od kojih su 82 posto bili muškarci.**

Od ove godine uspostavljen je Odjel organiziranog stanovanja kao vanjska stambena pomoć ženama nakon napuštanja Doma, o čemu ćemo opširnije pisati u idućim nastavcima serijala.

„Izazov za struku predstavlja veličina skloništa. Ponajprije jer se u njemu nalazi puno različitih osoba, svatko sa svojim traumama i svakome/svakoj od njih je potrebno na specifičan način pružiti očekivanu pomoć“, zaključuje ravnateljica Željka Barić.

Nevladine sigurne kuće

Uz javna skloništa za žrtve nasilja, kao što smo ranije pisale, postoje i sigurne kuće koje osnivaju udruge civilnog društva. [Sigurna kuća Istra](#) osnovana je u studenom 2005. godine u Puli s ciljem pružanja besplatne pomoći i podrške ženama i djeci žrtvama obiteljskog nasilja. **Raspolaže s dva skloništa na tajnim lokacijama, kapaciteta je do 17 osoba, a do danas su smještene 452 osobe, od čega je 213 žena i 239 djece.** Usluge savjetovanja primilo je 1.225 žena. **Jadranka Černjul**, koordinatorica Sigurne kuće Istra i **Anna Goschi Taljat** mag.soc.rada pojasnile su nam kako kuća funkcionira te s kojim izazovima i problemima se susreću.

Za razliku od javnih i vjerskih prihvatilišta, njihova udruga na sva tri načina pruža uslugu smještaja. **To znači da je pruža ne samo prema rješenju CZSS ili procjeni policije, nego se žene žrtve mogu i same javiti.**

„Korisnice se pripremaju za smještaj kroz nekoliko individualnih razgovora u kojima se procjenjuju njihove mogućnosti i potrebe. Informira ih se o načinu života na tajnoj lokaciji, priprema ih se na promjenu životnog prostora kako bi se što bolje prilagodile uvjetima i kućnom redu života u skloništu“, objašnjavaju naše sugovornice.

Ako je potrebno, pružaju i uslugu hitnog smještaja. Njegov hodogram obuhvaća organizaciju prijevoza i smještaja žrtava nasilja u hotel, u suradnji s policijom i Zavodom za socijalni rad. U hotelima na području Istre osiguran je smještaj za žrtve obiteljskog nasilja u hitnim slučajevima, odnosno izvan redovnog radnog

vremena Sigurne kuće Istra (*noću, vikendom i praznicima*). **Trajanje hitnog smještaja je jedan do dva dana.**

Za razliku od druga dva modela smještaja (*javni i vjerski*) dužina boravka u skloništu nije limitirana već ovisi od dogovora i procjene operativnog tima. On se sastaje jednom mjesečno i procjenjuje napredovanje korisnice u rješavanju njenih životnih pitanja, pogotovo onih vezanih za osamostaljivanje. Prema riječima naših sugovornica, sve osobe koje su dio tima Sigurne kuće Istra rade po etičkim principima. **To su povjerljivosti, poštivanje slobode i prava osobe na vlastite izbore te pružanje pomoći bez prosuđivanja i diskriminacije.**

„Korisnicama smještaja pruža se psihosocijalna podrška. Kroz individualne razgovore procjenjuje se njena situacija, vrsta podrške koja joj je potrebna, izrađuju se akcijski planovi za izlazak iz nasilnog obiteljskog okruženja ili partnerske veze te joj se pruža praktična podrška i sve relevantne informacije vezane uz provedbu tih planova. Onima s izraženijim teškoćama prilagodbe, osigurava se dodatna stručna pomoć psihologinje. **Proces psihološkog savjetovanja usmjeren je na njenu aktualnu životnu situaciju, uspješnije sučeljavanje s problemima, odgovornije funkcioniranje u različitim životnim ulogama, usvajanje učinkovitijih obrazaca ponašanja te jačanje i podupiranje snaga korisnice.** Pravna podrška obuhvaća pravne informacije, pravne savjete, pisanje podnesaka vezano uz različite probleme koje imaju žrtve obiteljskog nasilja (*rastava braka, skrbništvo nad djecom, podjela imovine, alimentacija, problem državljanstva i sl.*), praćenje tijeka postupka pred pravosudnim tijelima te iznimno, zastupanje korisnica skloništa u postupcima pred pravosudnim tijelima. Podršku pružaju pravnicima i odvjetnicima“, objašnjavaju naše sugovornice.

Što je još potrebno za resocijalizaciju i samostalan život?

Iz Udruge ističu da je za povratak u svakodnevni život smještenim ženama najvažnije osigurati financijsku samostalnost (*pronalaženje posla, pomoć pri ostvarivanju prava na razne naknade iz sustava socijalne skrbi i drugih sustava,*

alimentacija) te riješiti stambeno zbrinjavanje i osigurati smještaj djece u vrtiću/jaslicama (*kao preduvjet za posao*).

Osim smještaja, organizacija pruža i usluge zaprimanja poziva na SOS telefonu za žene žrtve obiteljskog nasilja te razgovor i informiranje. **Telefonska linija za žene žrtve nasilja otvorena je za pozive svakim radnim danom 8-14 sati, a ponedjeljkom i petkom nakon radnog vremena te vikendom, osigurano je dežurstvo djelatnica na SOS telefonu.** Za sva nadležna tijela koja su po Protokolu o postupanju u slučaju nasilja u obitelji dužna djelovati, dežurne djelatnice Sigurne kuće Istra su dostupne 24 sati. To su najčešće situacije kad postoji potreba za hitnim smještajem žena i djece žrtava obiteljskog nasilja. Inače, na SOS telefonu korisnice dobivaju informacije o načinu rada i pomoći koju pruža Sigurna kuća Istra, mogućnostima koje im stoje na raspolaganju unutar različitih sustava (*resursima za izlazak iz nasilnih veza*) te se dogovaraju termini za savjetodavne razgovore u savjetovalištimama u Puli i Poreču.

U provođenju programa kojima se nastoje žrtve nasilja osnažiti da što prije budu u mogućnosti samostalno živjeti, udruga surađuje s državnim institucijama te **smatraju da je dobra suradnja nužna među svima koji se u svom djelokrugu rada bave problematikom nasilja u obitelji.** Kako bi svojim korisnicama i štíćenicama olakšali pristup različitim službama te im pomogli u ostvarivanju različitih prava i rješavanju prioritetnih životnih pitanja surađuju s ustanovama socijalne skrbi, zdravstvenim, školskim i predškolskim ustanovama, PU Istarskom i policijskim postajama u Istarskoj županiji, kao i zdravstvenim ustanovama. Od gradova i općina županije traže pomoć u sufinanciranju troškova produljenog boravka, marende u školama i dječjih vrtića za štíćenice svojih skloništa. Suraduju i s Crvenim križem putem kojeg se rješava nabavka odjeće i obuće za korisnice.

Kao i druge sigurne kuće s kojima smo razgovarale, **ističu problematiku sporosti sudskih postupaka:** „Često ne dobivamo pravovremene informacije o poduzetim mjerama prema nasilniku npr.: je li priveden nakon prijave, koliko je trajanje istražnog zatvora ili je li izašao iz pritvora. Nerijetko je i dostupnost Zavoda za socijalni rad ograničena: nejavljanje na telefon, sporost reagiranja. Općenito,

nerijetko postoji nedostatak razumijevanja i senzibiliteta za probleme žena žrtava nasilja“.

Kao organizacija civilnog društva, Sigurna kuća Istra nema stalan prihod i osigurana financijska sredstva. Kako bi se osigurala održivost svih aktivnosti koje provode, udruga se javlja na natječaje za dodjelu sredstava za programe od interesa za opće dobro u lokalnoj zajednici, kao i na natječaj nadležnog Ministarstva. Pozitivan pomak u financiranju je što je u posljednjih nekoliko godina sama Istarska županija te dio gradova i općina županije Sigurnu kuću Istra uvrstilo u svoje proračune putem izravne dodjele sredstava, kao jedinu operativno sposobnu u Istarskoj županiji na ovom području djelovanja.

Model financiranja s nužnošću javljanja na natječaje za dodjelu sredstava je izrazito zahtjevan jer i dalje obuhvaća oko 20 natječaja, nerijetko za vrlo skromne iznose. To donosi veliku nesigurnost i neizvjesnost u pogledu održivosti programa, a predstavlja i kontinuirani stres i frustraciju za djelatnice organizacije.

Vjerske sigurne kuće

Caritas, kao humanitarna organizacija Katoličke Crkve kroz djelovanje svojih (nad)biskupijskih ureda organizira i vodi sigurne kuće za žene i djecu žrtve obiteljskog nasilja, gdje im pruža privremeni smještaj, psihosocijalnu podršku, pravno savjetovanje te pomoć u reintegraciji u društvo. **Sigurne kuće u sklopu Caritasove djelatnosti počele su se osnivati nakon demokratskih izbora 1990. godine. Razlog je što u prethodnom razdoblju, Katolička crkva, po tadašnjim zakonskim propisima, nije smjela osnivati svoje ustanove za taj tip djelatnosti.** Prihvatilište za žene i djecu žrtve obiteljskog nasilja u Šibeniku otvoreno je 2002. godine. Kapacitet mu je deset ležajeva, a do danas su pomoć pružili 189 osoba. Kako Prihvatilište funkcionira pojasnila nam je voditeljica dipl.soc.radnica **Suzana Šimac**.

„Smještaj pružamo samo ženama ili majkama s djecom koje su upućene od strane Centra za socijalnu skrb ili policije i pri tome su

žrtve obiteljskog nasilja. Boravak u našoj ustanovi traje do godinu dana, ali svi se trudimo da se korisnice snađu i ranije, da postanu što prije samostalne. Svaka žena je priča za sebe i mi nastojimo maksimalno pružiti podršku za vrijeme boravka u ustanovi, a često i poslije“, kazala je Šimac.

Dodaje da na osnovu rješenja upisuju djecu u vrtić ili školu, da pomažu u pokretanju sudskih postupaka kao i u ostvarivanju zakonom zajamčenih prava. Iako nemaju stalno zaposlenog pravnik ili pravnicu, pronalaze udruge s kojima surađuju i koje pružaju te usluge. Uz to, imaju obiteljsko savjetovalište u kojem je, preko ugovora o djelu, zaposlena psihologinja.

„Nastojimo da žene što prije steknu samostalnost kako bi mogle slobodno odlučivati o svom životu i biti spremne za životne izazove. Pomažemo u pronalasku radnih mjesta. **Praksa je pokazala da se najbolji rezultati postižu kada se žrtva izmjesti s područja nasilja.** Često žene žele ostati u našem gradu i tada, također, pružamo podršku iako više nisu korisnice prihvatilišta. Pronalazimo stanove i s obzirom na visoke najamnine, (su)financiramo stanovanje i ostale potrebe. Također, imamo generalno sve veću skupoću osnovnih potrepština, a činjenica je i da žena treba biti zaposlena po mogućnosti u jutarnjoj smjeni kako bi se mogla brinuti za djecu. Ako tome dodamo neriješeno stambeno pitanje i zahtjevnost jednoroditeljske obitelji, iznimno je teško ostaviti nasilnika ako se nema podrška primarne obitelji. S obzirom na sporost sistema, događaju se situacije da je žena spremna za samostalan život, ali *‘papirologija nije riješena’*. Čekaju se rješenja pojedinih CZSS ili sudova. Zbog svega toga pomažemo i nakon napuštanja prihvatilišta“, objašnjava voditeljica Šimac.

Caritasovu sigurnu kuću u Šibeniku najvećim dijelom financira MROSP prema Zakonu o socijalnoj skrbi, manjim dijelom grad i županija, a koriste i vlastita sredstva. Korisnice ovog prihvatilišta slobodne su u kretanju izvan njega bez posebnog nadzora. Naravno, adresa je tajna, ali žene nastoje živjeti svakodnevnim životom. **Napominju i da je smještaj otvoren svim ženama žrtvama nasilja, bez**

obzira na vjeroispovijest ili nacionalnost. Iako prihvatilište vodi crkvena institucija, korisnice smještaja nisu obvezne sudjelovati u vjerskim obredima, niti se u prihvatilištu prakticira grupna molitva. Sve vjerske aktivnosti su dobrovoljne neovisno uz pravo na smještaj.

Nasilje nije privatna stvar i nitko ga ne treba trpjeti

Sigurne kuće su često prva, hitna linija zaštite, koja zahtjeva sigurnost i diskreciju. Nakon prvog koraka pružanja smještaja i sigurnosti, žrtvama se pruža stručna podrška kroz pravno i psihološko savjetovanje, pomoć pri zapošljavanju te ostvarivanju socijalnih i drugih prava kako bi se osnažile i osamostalile za život bez nasilja.

Prema riječima naših sugovornica, u tom procesu najvažnije je prekinuti emocionalnu vezu sa zlostavljačem. U svim kućama naglasak je na osamostaljivanju žrtve, a osim emocionalne snage za to je potrebna i financijska pomoć. **Pri tome su javne sigurne kuće u boljoj poziciji jer imaju proračunom osigurana financijska sredstva i samim tim veći kapacitet i dijapazon pruženih usluga. Nevladine organizacije, civilne udruge i vjerske sigurne kuće samo djelomično financira nadležno Ministarstvo, županija ili grad. Vjerska prihvatilišta mogu imati i vlastita sredstva ili donacije s obzirom na to da su dio strukturirane institucije, dok sigurne kuće koje djeluju u okviru udruga same moraju osigurati dio sredstava putem natječaja što uzrokuje neizvjesnost u provođenju projekata – a samim time i u pružanju usluga žrtvama obiteljskog nasilja.**

Bez obzira koju vrstu skloništa žrtva nasilja odabrala ili na koji način se u njoj našla, važno je naglasiti da **nasilje nije privatna stvar i da ga nitko ne treba trpjeti.** Osobe koje su žrtve nasilja, trebaju znati da u toj situaciji nisu same/i, postoje mjesta gdje su dobrodošle/i. **Postoje sustavi i ljudi koji su spremni pomoći.**

Prvi tekst serijala nalazi se [ovdje](#).